

Egy

Othar szerelmére, mozdulj már! – imádkoztam magamban a tündérek istenéhez és reménykedve pillantottam fel az órára. Nem vagyok istenfélő, de talán egy másik világ vallása megkönnyörül rajtam.

Amikor nem történt semmi, a puszta akaratommal igyekeztem gyorsabb mozgásra bírni a kismutatót. Négy óra lesz alig tíz perc múlva, és mivel kivételesen nem kellett túlóráznom, lassan elkezdtem összeszedgetni a cuccaimat. Nyomozóként többször kellett bent maradnom délutánoként is, de szerencsére csak apró, könnyen letudható ügyek kerültek elém. Houma nyugis kisváros volt, néhanapján látják a rougarout, amint lepedőt lop a szárítókötélről, vagy két szomszéd nem tud megegyezni a fűnyírás irányáról vagy időpontjáról, esetleg egy kígyó garázdálkodik a házban, ami a közeli mocsárból szökött a városba némi élelem reményében.

Különben is, a legtöbb ügyet Dominic Johnson és a társa, Michael Ward kapták. Johnson vezeti a listát, ő oldotta meg eddig a legtöbb bűnesetet. Nem, mintha verseny lenne, bár a fickó minden adandó alkalommal büszkén hangoztatja.

Gyűlöltem azt a seggfejet!

Az óra végre négyet mutatott, úgyhogy mindent elpakoltam, elrendeztem az asztalomat és kikapcsoltam a számítógépet. Fogtam a táskámat és indultam a kabátomért, amit a reggeli didergés ellen kaptam magamra. A nyár derekán napközben elég volt a szolgálati egyenruha rövid ujjú inge, de reggel még a mocsár felől érkező köd miatt lúdbőrözött a karom. Mark McDonald hadnagy ragaszkodott hozzá, hogy ne csak a járőrök legyenek egyenruhában, hanem mindenki, hogy az emberek lássák, bárkihez fordulhatnak segítségért. Bevallom, tetszett ez a hozzáállás.

A júliusi louisianai forráság beömlött a nyitott ablakokon, a nyakamhoz tapasztotta gesztenyeszínű, lófarokba kötött tincseimet, amit minden alkalommal ingerülten igazítottam meg. Magamban újra megfogadtam, hogy levágatom, amikor megcsörrent a telefon.

Többen megálltak velem együtt. Arielle, a kapitányságon dolgozó egyetlen pixie épp a teakonyhából lépett ki, kezében egy törölgetőruhát tartott. Az elmúlt három évben minden nap láttam, mégis képtelen voltam hozzászokni a halványsárga bőréhez és az ugyanilyen színű szárnyaihoz.

De a legtöbb tündérrel így voltam.

Amikor húsz évvel ezelőtt egyszer csak felbukkantak a semmiből és elárasztották a világ minden pontját, az emberi tudomány hirtelen kitágult. A tündérek, ez a különös faj előlépett a

mesekönyvek lapjairól, de egyáltalán nem voltak mesebeliek. Az alfajok, mint a pixiek, elfek, ogrék hirtelen az életünk részévé váltak, de kezdetben nem tudtunk velük mit kezdeni. Idővel persze, néhány vérzivataros évet követően kialakult az új világrend, a tündérek másodrendű állampolgárokká váltak, korlátozott jogokkal. Nem szavazhattak, de a törvényeink kötelezőek voltak rájuk nézve is. Később aztán munkát is vállalhattak, bár a legtöbb munkaadó még így sem szívesen foglalkoztatott tündért, pedig jóval nagyobb adókedvezményt kaptak utánuk.

Arielle kezdetben csak a postára vitt leveleket, most azonban már iktatta is őket, kisebb adminisztrációs feladatokat is kapott. Ő boldog volt, hogy dolgozhatott, Reynolds polgármester pedig örömmel mutogatta a sajtó előtt.

A sokadik telefoncsörgés után végre Marlene, az idősödő, de a korosodást bármilyen eszközzel megakadályozó recepciósunk felvette, majd unott hangon beleszólt, közben a lilára manikűrözött körmét nézegette. Legalább illett a hasonló árnyalatú hajához.

– Halló! Itt a lousianai Houma város Rendőrkapitánysága, miben segít...

Megakadt a mondat közepén, és kikerekedett szemmel pislogott.

Kicsit topogtam az ajtóban, nem tudtam, hogy Marlene épp valami rossz hírt kapott – előszeretettel használta a központi telefont saját ügyeinek intézésére –, vagy valóban a rendőrségre futott be egy hívás.

Marlene arckifejezése azonban maradásra bírt.

– Jó, jó, kkk... küldök valakit. Valakiket. Szólok... valakiknek – dadogta, majd letette a telefont és csak bámult maga elé. Vajon sértésnek venné, ha megráznám?

–Marlene, jól vagy? – kérdeztem végül nyugodt hangon. Josh már valószínűleg várt, megígértem neki, hogy ma csinálunk valamit közösen.

Úgy tűnt, a hangom visszazökkentette Marlene-t a valóságba, hófehér arccal fordult felém.

– Azt... azt mondták, találtak egy hullát. Egy hullát találtak. Azt mondták...

– Egy hullát? – szökött feljebb a hangom néhány oktávval, és közelebb léptem, de Marlene továbbra is levegő után kapkodott.

Apránként fogyott a türelmem, ám mielőtt újra megszólalhattam volna, McDonald hadnagy jött ki az irodájából.

A férfi az ötvenes évei elején járt, de rendkívül jól tartotta magát. Mikor idekerültem négy évvel ezelőtt, rögtön a szárnyai alá vett, segített eligazodni a jelentések útvesztőiben. Igazi apafigura vált belőle. Oké, kezdetben nem éppen apaként tekintettem rá. Fekete hajába néhány

ősz tincs vegyült, de igazán jól állt neki, meleg barna szeme szigorúan csillogott. Én persze kicsit belezúgtam, de ahogy észrevettem, a kapitányság összes hölgytagja így volt vele.

McDonald megnyugtatta Marlene-t, a recepció pedig remegő kézzel simította le ritkás, padlizsán lila haját. Az arca egészséges rózsaszínből rövid idő alatt sápadt zöld lett. A hadnagy elmondatta vele a telefonbeszélgetést.

– Azt is közölték, hogy hol találták? – kérdezte határozottan McDonald, de éreztem, ahogy az adrenalin benne is növekszik.

Hulla? Itt Houmában? Ráadásul a rendőrség vezetékes telefonját hívják, nem a kórház vagy a központi ügyeletet? Az előbbi nem volt olyan meglepő, a városiak tudják a közvetlen számunkat, ezért gyakran kapunk hívást a lakosoktól ahelyett, hogy a központi segélyhívót tárcsáznák először.

Azt hiszem, kezdett valóra válni a legnagyobb félelmem, ami vérbe fagyott holttestekkel volt tele. Eddig sikerült megúsznom a durvább bejelentéseket, mert Johnson viszont örömmel rohant a helyszínre, amit én egyáltalán nem bántam.

– Igen, a mocsártól nem messze, a kis ligetben, ahol... ahova a fiatalok járnak öhm... szórakozni.

Valójában többet csinálnak ott pusztá szórakozásnál, de Marlene túlságosan úri hölgy volt ahhoz, hogy kiejtse a száján a „kefélnek” szót.

– Mondtak még mást is?

– Csak, csak annyit még... – csuklott el Marlene hangja. Közelebb léptem, a levegő pedig megfagyott a mondat folytatására. – Azt mondták, hogy a tündér szét van tépve.

– Az áldozat egy tündér? – kerekedett el McDonald szeme.

A gyomrom buk fencezett egyet és komoly veszéllyel fenyegetett, hogy az ebédre elfogyasztott hamburger is belép a buliba. Igyekeztem mélyeket lélegezni, a kintről beáramló édes levegő cseppet sem segített a háborgó bensőmön.

A tündérek elleni bűncselekmények nem voltak szokatlanok, de amióta a kormány beiktatta a másodrendű állampolgárokkal kapcsolatos törvényeket, a halálos áldozatok száma drasztikusan csökkent.

Marlene bólintott a hadnagy kérdésére, többre nem volt képes. Még hallani is borzasztó volt, pedig semmilyen részletet nem ismertünk. McDonald körbenézett, a szeme egyenesen felcsillant, amikor rám pillantott.

– Olivia Murphy és Nick Romero! Induljanak a helyszínre, addig felveszem a halottkémet és jövök én is.

Összerezzenem. Oké, hogy nyomozó vagyok, de nem véletlenül jöttem ebbe az álmos kisvárosba. Nem akarok hullákkal találkozni, holttestet látni, vért mosni a cipőmről. Az élet azonban nem kívánságműsor, így megindultam Romero után. Útközben dobtam egy SMS-t Joshnak. hogy kések. Szinte azonnal válaszolt, ami furcsa volt. Legalábbis nekem, még szoknom kell a gondolatot, hogy vár odahaza valaki, akinek beszámolhatok a napomról, de ilyen egy igazi kapcsolat.

Beültünk Nick autójába, de az agyam továbbra is a pasimon járt, egyelőre nem akartam az „üggyel” foglalkozni. Josh az első komoly kapcsolatam, vele úgy éreztem, meg kell próbálnom. Bár lehet, hogy csak meguntam a kapitányság ugratását, amiért nem volt még állandó párkapcsolatom, nem mintha sok közülük lett volna hozzá. Mindenesetre Josh most otthon vár, valószínűleg a gamer haverjaival játszik, de legalább szólhatok valakihez, miután hazaesek a helyszínről.

Nick egész úton szótlán volt, ami meglehetősen szokatlannak hatott tőle. Általában be nem áll a szája, szerettem vele dolgozni, mindig feldobta a legunalmasabb napokat is. Gyanítottam, hogy ő is tudta, mennyire fontos lehet ez az ügy. Ha valóban egy tündér az áldozat, akkor komoly nyomás alá kerülünk.

Nick közben lekanyarodott a földútra, ami a ligethez vezetett, én pedig gondolatban megacéloztam magam.

Az első találkozásomra készültem egy gyilkosság áldozatával terepen.

A kényelmes ülésbe süppedtem, élveztem a rám irányuló légkondi hűvösségét és magamban imádkoztam, hogy ne hányjam el magam a helyszínen.

Egy eléggé elhagyatott részhez érünk, amikor leállítom az autót. A pixie úgy mosolyog, mintha megütötte volna a főnyereményt. Mocskos tündér, mit képzelsz magáról?! Tényleg azt feltételezi, hogy egy szinten vagyunk? Felhúzó magam, a düh hullámokban árad szét bennem. A gondolataim szakadoznak. Szétszaggatom, összetöröm, kifacsarom, mint egy mocskos rongyot. Nem érdemel mást, csak fájdalmat, kint, gyűlöletet.

Kifújom a levegőt és kiszállok a kocsiból, majd intek neki, hogy kövessen. Lassan száll ki, túl lassan. Nem bírok magammal. Túl türelmetlen vagyok, túlságosan elragad a hég. Meglátja a kést, és riadtan hátrál egy fa törzse felé.

Felsikít.

Elmosolyodom, a hang jólesően szánkázik végig a gerincemen.

Sikíts csak, mint egy disznó, nem vagy jobb az állatoknál, egyikőtök sem, mind undorító, bűzös dögök vagytok, megérdemlitek a szenvedést!

A késem úgy halad át a gusztustalan halványzöld bőrén, mint a puha vajon, Egyenesen a gyomrába szúrok, látni akarom a rettegést a tekintetében. Szennyes vére ráfröccsen a kezemre, de nem törődök vele, a szemébe nézek és élvezem, ahogy a félelem elárasztja.

Érzem, hogy kemény leszek. Kirántom belőle a kést, a földre dobom, majd kigombolom a nadrágomat, Remegő ujjait a farkam köré szorítom, és miközben az élet lassan távozik belőle, egyre csak döfködöm a tenyerét. Aztán vége. A ribanc meghalt, én pedig diadalmasan felkiáltok, majd a halott, mocskos testére élvezek. Remegek az élvezettől, ajkam jóleső mosolyra húzódik. Legszívesebben újra megölném, annyira felpörgetett. Felkapom a kést és ismét a testébe döföm, megint és még egyszer. A kielégültség leírhatatlan. Megint érezni akarom, képtelen vagyok vele betelni. Felmordulok, ahogy a hátára fordítom, és újra belemártom a pengét, pontosan a két szárnya közé, a kés kissé elakad a gerincben, de annál nagyobb lendülettel ismétlem a mozdulatokat. Lihegek, ahogy az élettelen testet bámulom. Beleborzongok a hirtelen rám törő érzésbe, és eltökélt szándékkal feltűröm az aprócska szoknyáját. Egyszerűen muszáj, a vágy majd szétfeszít, hátulról is megkefélem. Legközelebb kitaróbb leszek, ígérem magamnak, megvárom, amíg az egyik szükségletemet kielégítik, utána folytatom, de most képtelen voltam megállni. Megragadom a szárnyakat, a tündér feje a fának ütközik, ahogy egyre nagyobb lendülettel kefélem.

Mire végzek, mindent csupa szennyes vér borít körülöttem. Az ondóm fehéren világít a zöld bőrén, de elégedetten felsóhajtok. Egynek vége, és még rengeteg a dolgom.

Kettő

– Ezeket meg ki a fene hívta ide? – mordult fel mérgesen Nick, amikor meglátta a helyszín körül nyüzsgő riportereket és nézelődőket.

Amikor idekerültem, ő már évek óta nyomozó volt, én viszont frissen az akadémiáról jöttem. Önként ajánlkozott a társamnak, ami nagyon rendes volt tőle, bár ha Dominic és Michael között kellett volna választanom, inkább dolgoznék egyedül.

A cajun származású férfi saját nyelvén káromkodott egy darabig, majd a fejét csóválva indult el a kordonnal elkerített rész felé. Tényleg elég nagy volt a nyüzsgés, bár ha a bejelentőnek igaza van és tényleg tündér az áldozat, az nagy port fog kavarni. Igaz, hogy másodrendű állampolgárok voltak, és például egy hajószerencsétlenség esetén az embereket mentették

először, de végül a tündérek is sorra kerültek. Az ő életüket is meg kellett óvni, a törvényi sorrend betartásával.

A hadnagy már előre küldött egy csapatot, akik elkerítették a területet, a kifeszített szalag mellett azonban számos tévéstáb, operatőr, riporter és sima bémészkodó téblábolt.

– Fogalmam sincs, de McDonald nem fog örülni – csóváltam meg a fejem a hiénák láttán.

Közelebb mentünk, felmutattuk az igazolványt az ügyeletes járőrnek, aki biccentett, majd átléptünk a szalag fölött. Ahogy közeledtünk a holttesthez, lassan az orromba kúszott a szag. Nem kifejezetten vér volt, mintha valami más is vegyült volna a fémes illatba. Mikor odaértem, rögtön megértettem, miért. Elég volt egy pillantást vetnem a hullára, és öklendezve fordultam egy fa tövébe, hogy kiadjam a hamburgert. Mellettem Nick is szaporán vette a levegőt, erre a látványra egyszerűen nem voltunk felkészülve.

Egy zöld bőrű pixie volt kifeszítve két fa közé, kezeit és lábait a törzsekhez kötözték. A nyakán olyan mély volt a seb, hogy csak egy vékony bőrdarab tartotta a fejet. A mellkasa fel volt hasítva, a bordáiról lefeszítették a bőrt, ami rámerevedett az oldalára. A belső szervei a pixie alatt terültek el, a gyilkos nem bajlódott sokat velük. Egyszerűen kikötözte a tündért, majd felhasította. A szárnya szintén a lábainál hevert, a gyilkos azt is levágta.

Igyekeztem csak a szemem sarkából rápillantani, de attól tartottam, hogy így is örökre a retinámba égett a kifeszített tündér képe. Nagyokat lélegeztem a számon át, így kevésbé éreztem a vér és – a most már tudtam – a pixie-kre jellemző édeskés illatot. Nick diszkrétan néhány lépéssel arrébb várakozott, nem tett megjegyzést a hányásra.

Johnson viszont nem lesz ilyen figyelmes, ebben biztos voltam.

– Nem itt ölték meg – közölte Bill, a halottkém, amikor felegyenesedtem. A szag továbbra is körbevett, újabb hányásrohammal fenyegetve. – Ahhoz túl kevés a vér. Már amennyit tudunk az anatómiájukról. Egyszer, még a főiskolán a kórboncnok behozott egy...

– Nézze, Bill, ez biztos fantasztikus sztori, de kérem, ne fejezze be – nyögtem elhaló hangon, mire Nick halkan felkuncogott.

Bill csak biccentett, tovább folytatta az előzetes elemzését, de nem tudtam rá figyelni. A tekintetem a hadnagyot kereste. A fáktól nem messze állt, gondosan elkerülve a riportereket és néhány helyszínelő kollégával beszélgetett. Odasiettem, alaposan kikerülve a helyszínt.

– Főnök, nem lehetne, hogy én... – kezdtem, félbeszakítva a beszélgetést.

– Nem – vágott közbe McDonald, kitalálva a mondandómat. – Sajnálom, Olivia, de nem mehet el. Látja, hogy örültek háza van itt, ma estére egész Louisiana tudni fogja, hogy megöltek egy tündért, holnap pedig már talán az országos hírekben is vezető helyen lesz. Mindenkire

szükségem van, szedje össze magát! Örülhetünk, ha nem fog itt nyüzsgögni az egész Tündérléti Egyesület.

– Tudom, hogy ez nagy horderejű ügy lehet, épp ezért nem szeretnék alkalmatlankodni – próbálkoztam tovább.

A hadnagy azonban már nem figyelt rám. Meredten nézte a tündért, arcán aggodalmas kifejezés ült. Manapság nagy felháborodás övezi a tündérgyilkosságokat, ez pedig kiemelkedően brutális elkövető volt. Tuti, hogy nem lesz nyugtunk, amíg el nem kapjuk a tettest.

McDonald válasza sem méltatott, elgondolkodva sétált el. Kiadta a parancsot, és nem fogadja el a nemet.

Szomorúan visszanéztem a pixie-re, legyőzve a hányingeremet. Szegény lány. Senki nem érdemel ilyen bánásmódot, még egy tündér sem.

A helyszínelés még órákig tartott, a csapat minden egyes lehetséges nyomot rögzített. Nem találtunk azonban sem lábnyomot, sem keréklenyomatot, semmit, ami akár egy kicsit is elindíthatná a nyomozást. McDonald gondterhelt arccal köszönt el, amikor végeztünk a tetthely feltűrésével. Némiképp büszke voltam magamra, amiért többször nem kellett elvonulnom, bár a gyomrom így is bukfencet vetett, akárhányszor mélyebb levegőt vettem. Az a szag véglegesen megragadt az orromban.

Én is hazafelé vettem az irányt. Igyekeztem kivenni a fejemből, hogy ha délután kicsit iparkodok, akkor mindezt nem kell átélnem, majd nagyot sóhajtva kiszálltam a kocsiból. Odaintettem a két trollnak, akik a szomszédban laktak és épp a kerti székeket pakolták be. Gyanítottam, hogy újabb grillezést tartottak, gyakran láttam őket a ház előtti füves területen sütyögetni.

Kisváros vagyunk, de még így is jelentős a tündérlakosság, mindenféle fajtájú, színű, formájú megtalálható Houmában is. Jellemzően egy helyre települnek az azonos fajok, a pixiek a szárnyuk miatt emeletes házaikból röppennek ki, az ogrék a sötétebb sikátorokat keresik, a trollok pedig minél közelebb akarnak lenni a természethez, ami leginkább a kertvárosba hajtja őket.

– Mi újság, szomszéd? – szólított meg Krank, kezében egy műanyag székkal épp, mielőtt elérhettem volna a bejárat ajtót. Mosolyt erőltetve az arcomra visszafordultam.

– Minden rendben. Nálatok?

Kronk biccentett. Ikrek, de míg Krank kopasz, Kronknak rózsaszín kakastaréj virított a fején. Kicsit furák, de ártalmatlanok, legalábbis amit eddig láttam belőlük. Nem igazán tartottuk a kapcsolatot.

Intettem nekik és végre lenyomtam a kilincset. Odabentről friss, hűvös levegő csapott meg, a kinti hőség és az orromba beleivódott vérszag után majdnem felnyögtem az élvezettől. Ledobtam a cuccaimat az előszobaszekrényre, és rögtön a konyhába indultam. Kibontottam egy üveg sört, nagyot kortyoltam belőle.

– Bébi, minden oké? Milyen napod volt?

Fáradtan elmosolyodtam. Tényleg jó érzés volt, hogy valaki vár itthon. Szinte el is felejtettem, milyen, ha törődnek velem.

Josh kidugta a fejét a nappaliból, a nyakán az elmaradhatatlan fejhallgató lógott. Idáig hallottam a zenét és a játékostársai ordítozásait. Ezek szerint ma is roppant tevékeny napot töltött az egész napos játékkal.

Elnyomtam a fintort, kivettem neki is egy sört és felé sétáltam.

– Hosszú nap volt, egy kicsit le akarok ülni.

Josh apró pusztit nyomott a számra, majd visszasietett a nappaliba. A tévé képernyőjén megállítva a World of Warcraft futott, Josh karaktere, valami varázsló megfagyva állt közepén.

Lehuppantam a kanapéra és kikapcsoltam a tévét. Josh aprót fűjtatott, de szerencsére nem szólt semmit. Nem tudom, mit reagáltam volna, ha nem engedi.

– Akarsz róla beszélni?

Furcsa kérdés. Vagyis nekem nem megszokott. Elgondolkodtam.

– Kaptunk egy nehéz ügyet és nem tudom, hogy boldogulok-e vele.

– Csak nem előléptettek? – csillant fel Josh szeme.

Válasz helyett meghúztam az üveget. Nyertem néhány pillanatot lehiggadni.

Mindig emlékeztetnem kell magam, hogy egy kapcsolat kompromisszumokból áll, nem reagálhatok hirtelen. Nem mondhatom ki, amit gondolok, mert esetleg megbántom a páromat.

Néha úgy éreztem, pokoli nehéz egy kapcsolatot fenntartani. Nem csoda, hogy nekem sosem ment.

Hét éves korom óta egyedül vagyok, nem kellett senkihez sem alkalmazkodni.

– Nem, nem léptettek elő. Van egy gyilkossági ügy, amit a főnök nekem meg Nicknek adott.

Annyira meglepett, hogy Josh megölelt, hogy némi sört magamra öntöttem.

– Ó, bébi, ez szuper hír! Gratulálok! Beszélhetsz róla?

Kimentem egy konyharuháért, és igyekeztem sörmentessé varázsolni az egyenruhámat. Néhány törlés után csalódottan fújtam egyet és inkább átöltöztem.

– Nézd meg a híreket, szerintem már végigfutott a helyi sajtón.

Josh utánam jött a szobába.

– Nem mondd? Annyira durva?

Áthúztam a fejemen egy rockbandás pólót és bólintottam.

– Még annál is. Egy tündér az áldozat.

Szinte hallottam, ahogy Josh álla koppant a padlón.

– Az anyját! Remélem, egymást kezdték irtani, lassan kezdünk túl sokan lenni a bolygón.

Halványan elmosolyodtam. Na, igen, nem voltunk felkészülve többmillió tündérre. Húsz éve próbálják megoldani az elhelyezésüket, de eléggé megnehezítette, hogy a tündérek ragaszkodnak a megszokott életterükhöz. Szerencsére azonban ők olyan helyen is elboldogulnak, ahol az emberek nem tudtak megmaradni. A driádok például a kanadai erdőségekben vertek tanyát, távol mindenkitől, néhány tündérfaj pedig Amazóniát vette célba.

– Még semmit nem tudunk az elkövetőről, lehet, hogy egy ember volt.

– Hé, ha önvédelem volt, akkor szavuk sem lehet. Watson elnök ezt is törvénybe iktatta.

– Igen, de ez tuti nem önvédelem volt. Hallottál már olyanról, hogy egy pixie rátámadt volna valakire?

Visszamentünk a nappaliba, Josh az ölébe húzott.

– A hulla egy pixie? Hiszen ez kész pazarlás!

A szememet forgattam. Persze, Josh pasiból van, neki egy szép nő akkor is szép, ha tündér.

A pixie-k pedig egytől egyig gyönyörűek voltak.

– Mennyivel jobb lett volna, ha egy ogre az áldozat... – boksoltam játékosan Josh vállába, mire felnevetett.

– Bocsi, de érted. Kit bosszantott fel egy pixie? Tuti valami egymás közötti vita fajult el.

Újra eszembe jutott a kifeszített holttest és megborzongtam.

Elképzelni sem tudtam semmiféle indokot, amiért valaki is ilyet tehet a másikkal.

Josh telefonja pittyegett, mire lekászálódtam az öléből. Kivitettem az üres üvegeket, Josh pedig odabent a nappaliban felnevetett.

– Nem fogod elhinni, mit csinált Steve! Várj, átküldöm.

Csendben fortogtam. Egyáltalán nem érdekelt Josh hülye haverja, de nem szóltam.

Kompromisszum.

Úgy mantráztam ezt az egy szót, mint valami varázsigét.

A telefonom jelzett. Megnéztem a videót, Steve a bringájával egykerekezett, belement egy kátyúba, majd a kormányon átbukva felborított egy kukát, aminek a tartalma épp egy arra sétáló koboldcsaládra borult. Az egyik fején egy papírpohár landolt, a másiknak egy sörösdoboz jutott. Tündérnyelven káromkodtak, Josh haverjai meg szakadtak a röhögéstől.

Bezártam a videót, azonban újabb értesítésem jött.

– Bevettelek a köremailezésbe, ezek a srácok örültek, neked is látnod kell!

– Köszí – leheltem. Egyrészt örültem, mert ezek szerint semmi olyan beszélgetést nem folytat a barátaival, amit el akar titkolni előlem, másrészt viszont biztos, hogy nem fogom nézegetni az ehhez hasonló baromságaikat.

Majd lenémítom az értesítéseket, határoztam el magam és eltettem a telefont.

Mire visszaértem a nappaliba, Josh már újra játszott, a fején fejhallgatóval.

Homlokon pusziltam, és inkább a hálóba mentem. Tudtam, hogy rengeteg hosszú nap vár még rám, ezért igyekeztem előre kialudni magam.

Magamban elmormoltam egy imát, hogy a halott pixie látványa ne kísértsen az álmaimban.

Három

Másnap fáradtan, kimerülten keltem ki az ágyból. Álmomban én voltak odakötözve egy fához, egy ijesztő, maszkos alak pedig sátáni kacajt hallatva lassan vagdosott apró darabokra. Hajnalban csatakosan ébredtem, kellett néhány pillanat, amíg az agyam meggyőződött róla, hogy nem egy elhagyatott erdőben vagyok teljesen egyedül, amiben Josh egyenletes, halk horkolása is nagyban segített. Kimentem egy pohár vízért, a konyhaablakból figyeltem a lassan éledező várost. A hajnali fények óvatosan merészkedtek elő, apránként visszafoglalva a világot a sötétségtől, az árnyak egyre jobban visszahúzódtak nappali menedékükbe.

Amikor a nap sugarai már a konyhamba is behatoltak, halkan visszaosontam a szobába és magamhoz vettem a futócipőmet és az edzős ruhámat. Josh továbbra is aludt, szóval ahelyett, hogy őt is felébresztettem volna hajnalok hajnalán, inkább elindultam futni.

A kora reggeli levegő még csípős volt, de tudtam, hogy hamarosan nem a megtett mérföldektől, hanem a párás nyári melegtől fogok izzadni. Egyelőre azonban élveztem, ahogy a hűsítő szembeszél zsibbadtra csókolja az arcomat és megdermeszti az ujjaimat.

Elhaladtam a kertvárosi, szépen rendezett házak előtt, bár némelyikre igencsak ráfért volna a fűnyírás, és egyre inkább a belváros felé haladtam. Még a forgalmas rész előtt volt egy kávézó,

amit lassan a törzshelyemmé neveztem ki, pont a szokásos köröm felezőpontján volt, általában itt álltam meg egyet pihenni.

És persze kávézni.

Az ajtó feletti kis csengő vidám csilingelésbe kezdett, amikor beléptem. Alig múlt hét óra, nemrég nyitottak, de a kis helyiség máris tele volt kávéra vágyó emberekkel. A pulthoz robogtam, lehuppantam az egyik magas bárszékre, majd a kezemet melengetve vártam egy kiszolgálóra.

Brigitte nagy mosollyal köszöntött.

– A szokásos?

Úgy tűnik, tényleg gyakran járok ide. Bár, ha azt vesszük, hogy heti háromszor, akár négyszer is beugrottam futás közben, akkor igen, vehetjük gyakorinak.

– Igen, köszí – biccentettem. A kék bőrű, kék szárnyú pixie újra elmosolyodott és már fordult is, hogy elkészítse a dupla pörkölésű, dupla habos, két cukros, pici tejes cappuccinomat.

Nem sok üzletben dolgozik tündér, ez is a kivételek egyike, csak úgy, mint a rendőrség. De amíg Arielle szótlan, magának való, addig Brigitte mindig vidám, mindig mosolyog, és egyszerűen jólesik ránézni. Persze gyönyörű is, mint minden pixie, de ebből a tündérből valahogy árad a jókedv.

Mintha tényleg örülne, hogy kávéfőzhet és mosogathat minden nap.

Letette elém a habos bögrét, én pedig azonnal az oldalához tapasztottam a vörösre vált ujjaimat. A hideg lassan kiolvadt a csontjaimból, és a kávé is iható hőmérsékletűre vált. Az első korty maga volt a mennyország. A frissen pörkölt kávé íze a gyomromig kavargott, hogy ott puha paplannal borítsa a bensőmet.

– Ennyire jó? – kérdezte nevetve Brigitte.

Valószínűleg az arcomra is kiült az elégedettség.

– El sem tudod képzelni. Ilyen éjszaka után ez a legjobb orvosság.

– Ilyen katasztrofális volt a pasi? – kuncogott a pixie, ami engem is mosolyra késztetett.

– Még ha pasi lett volna – sóhajtottam. – Munka.

– Ó, sajnálom. Hallottam a hírekben.

Azonnal beindult a nyomozói énem, közelebb hajoltam hozzá a pult felett.

– Esetleg tudod, hogy mi történt vele?

Brigitte csalódottan megrázta a fejét, néhány kék tincs kiszabadult gondosan felkötött kontyából.

– Sajnos nem, de esetleg figyelhetek, ha gondolod.

– Az jó lenne, köszönöm!

Kifizettem a kávé és elköszöntem.

Sokáig elemezhetném, hogy ki volt a hibás, de a lényeg, hogy amikor megfordultam, valami kemény és szokatlan dolog állta az utamat.

A fejem hátrabiccent, ahogy felnéztem az úttorlaszra, ami, mint kiderült, egy széles mellkas volt, hozzá tartozó végtagokkal, hosszú, öltönybe bújtatott lábakkal és egy hihetetlenül vonzó arccal. A lábujjamig belebizseregtem a látványba.

A szögletes állkapoccsal bíró arc viszont jelenleg szorosan összepréselt ajkából és szúrós, jégkék tekintetből állt.

– Elnézést! – hebegtem zavartan, forróság kúszott fel a nyakamon, el tudtam képzelni, hogy a piros mindenféle árnyalatában pompázik a fejem.

Észre sem vettem, hogy állt valaki mögöttem, a lendület már adott volt, az ütközés pedig elkerülhetetlennek tűnt.

Persze, ha az elf – tekintve a hegyes fülét, és a hosszú, hófehér haját – is kicsit körültekintőbb lett volna, akkor egyszerűen arrébb lép és nem áll közvetlenül a hátam mögé.

Az elf a szemét forgatta, de továbbra is úttorlaszt játszott.

Elgondolkodtam, hogy meglököm, de az nem lett volna túl elegáns. Némi topogás után feladtam.

– Elnézést! – Megtaláltam végre a hangomat, ezúttal némi szemrehányást is belesűrítettem a szóba.

– Kerüljön ki – hangzott a válasz a legzordabb, mélyen rezgő baritonon, amit valaha hallottam. Nem vettem tudomást a gerincemen felkúszó apró remegésekről, amit a hangja keltett bennem.

Nagy levegőt vettem a visszavágáshoz, amikor a kávéház cukros-koffeines levegőjébe valami szokatlan kúszott. Mintha egy erdőben sétáltam volna, friss, üde, felpezsdítő illat szökött az orromba, megtapadt a szájpadrólson. Újabb levegőt vettem, csak hogy újra érezzem, amikor sokkolt a felismerés.

Épp az elfet szaglászta a legnagyobb elragadtatással.

Lopva felpillantottam. Nem volt szerencsém, az elf észrevette a szimatolást, gyönyörűen faragott arca undorba fordult.

– Elnézést! – Az arcomat újra elöntötte a forróság, amiért rajtakaptak, és igyekeztem a lehető leggyorsabban eliszkolni a helyszínről.

Az ajtóban visszafordultam egy másodpercre. Az elf továbbra is szúrós szemmel figyelt, a rosszallása szinte kézzelfogható volt.

Becsaptam magam után az ajtót és visszaindultam a szokott útvonalamon.

Hogy eltereljem a gondolataimat, Brigitte-n kezdtem agyalni.

Néhány éve ismerem csak, amikor ideköltöztem Houmába, már itt dolgozott a kávézóban. Kivétel nélkül kedves volt, de nemcsak velem, minden vendéggel még annak ellenére is, hogy néhányan nem éppen barátságosan fordultak felé. Mégis, úgy tűnt, semmi sem tudja kizökkenteni ebből a vidám kis buborékból, amivel körbevette magát. A legtöbb tündér már rezignáltan reagál a sértésekre, általában szó nélkül hagyják, persze van, amikor visszavágnak.

Ilyenkor kerül a rendőrség is a képbe.

Brigitte viszont mindig lazán vette az ugratásokat, nem emelte fel a hangját a legalpárabb Csingilinges poén után sem, amit néhány betérő vendég engedett el.

Fura, én mondom.

De elég központi helyen dolgozik és talán kapcsolatban állt valamilyen módon az áldozattal, ezért mindenképpen figyelnem kell rá.

Mire hazaértem, a nap már magasán járt, a kezdeti csípős levegő mostanra langymeleggé változott, a lágyan lebbenő szellő magával hozta a magnóliafák édes virágillatát. Mélyen beszívtam az otthonomra jellemző aromákat, jólesően csorgott végig a torkomon és boldogsággal töltötte el a szívemet.

Mosolyogva léptem be a konyhába. Josh is felébredt, épp a kávéját kevergette. Ahogy meglátott, rögtön felugrott, de eltoltam magamtól.

– Ne, tiszta izzadt vagyok, le kell zuhanyoznom.

Már ki is fordultam, amikor elkapta a kezemet, ujjaival végigsimított a csuklómon.

– Nem kell segítség? Megmoshatnám a hátadat vagy ilyesmi.

Felnéztem rá. Szőke haja kisfiúsan volt összeborzolva, szemüvege mögött okos kék szeme huncut mosolytól szűkülte össze.

A legkevésbé sem volt hangulatom hozzá.

– Megoldom, köszi!

Beviharzottam a fürdőbe, és legyőztem a késztetést, hogy magamra zárjam az ajtót. *Kompromisszum, kompromisszum.*

Alig fél óra múlva már egyenruhában és kulccsal a kezemben várakoztam a nappaliban. Josh mindenképpen szeretett volna elköszönni, de persze nem végzett a fürdéssel, miután én lezuhanyoztam. Ez is egy rituálé, mielőtt elindulok dolgozni, mindenáron szép napot akart

kívánni. Nagyon fűjtam, és igyekeztem nem számolni a perceket. Nick már tutira bent vár, McDonald is, Johnsonról már nem is beszélve. Még fel kell vértézni magam a sértéseire.

Josh végre kidugta a fejét, vizes haja apró cseppeket hullatott a padlóra. Beharaptam a számat és inkább rámosolyogtam.

– Bocsi, siettem, ahogy tudtam!

Akkor nem kellett volna haját is mosnod!

Gondolatban összeszidtam magam, és Josh-hoz léptem.

– Nem gond. – Ajkunk villámgyorsan összeért, én pedig már indultam is az ajtó felé.

– Legyen szép napod! – kiáltott utánam Josh, mire visszaintettem neki.

Egy megkínzott, szétszabdalt holttest helyszíni jegyzőkönyve várt rám, tutira szép napom lesz.

Az ütött-kopott Chevimmel leparkoltam a kapitányság kétszintes épülete előtt, épp Nick terepjárója és Johnson faroknövelő sportautója között. Mélyeket lélegeztem, igyekeztem felkészülni a mai napra.

A kopogás az ablakon a frászt hozta rám. Nagyot ugrottam az ülésen, nekiestem a dudának és rámarkoltam a kormányra. Ennyit a reggeli feszültség levezető futásról. Az adrenalin száguldott a véremben.

Oldalra fordultam, egy ogre nézett rám mérgesen. Vagy lehet, hogy mindig ilyen képet vág? Sosem tudtam eldönteni.

Mosolyt varázsoltam az arcomra és letekertem az ablakot. Kicsit nyikorgott, de végül megadta magát.

– Segíthetek?

Az ogre nem szólt semmit, csak feltartott egy szórólapot. Adományt gyűjtött a munkanélküli tündéreknek, akiknek minden hónap küzdelem az éhezéssel és nélkülözéssel.

Előkerestem néhány dollárt a táskámból és az elém dugott dobozkába tuszkoltam a bankjegyeket. Az ogre biccentett, majd tovább sétált.

Napi jócselekedet letudva.

Sokkal jobb kedvvel léptem be az ajtón. A nyomozók irodája az emeleten volt, átverekedtem magam a járőrök és ügyet intéző polgárok tömegén majd felsétáltam. Az egy légterű iroda természetesen tele volt, az esti események alaposan felborzolták a kapitányságot.

McDonald épp Nickkel beszélgetett, ezért hozzájuk léptem.

– Jó reggelt!

Nick jelentősegteljesen felnézett az órára, mire a vállába boksoltam.

– Induljanak a halottkémhez, megkezdtük az áldozat azonosítását. Mindenről azonnali beszámolót kérek. A polgármester már kora reggel a nyakamon volt, nem tűnök késlekedést – McDonald rám pillantott. Elszégyelltem magam. Ha nem várok Joshra meg a hülye köszönésére, simán beérek időre.

A hadnagy otthagyt minket, visszasietett a folyosó végi irodájába. Nickkel egy darabig utána bámultunk.

– Azt ne mondd, hogy egy gyors menetet még lezavartál reggel.

A szememet forgattam. Majdnem kimondtam hangosan a gondolataimat, de szerencsére megfékeztem a nyelvem.

*Josh*sal?

– Vicces fiú vagy. Sonia végre hagyott pihenni? – ugrattam.

A felesége igazi karakán csaj volt, nagyon kedveltem, többször voltam náluk vacsorázni. Isteni rákfalatkákat csinált és sosem tett megjegyzést, ha többször szedtem a tányéromra. Inkább elégedetten mosolygott, olajos barna bőre szinte csillogott a boldogságtól. Újabb dolog, amit szoknom kellett egy normális családban.

Nick csak vigyorgott, mire az irigységem tapintható lett. Szuper kapcsolatuk volt, idén ünnepelték a tízéves évfordulójukat, hamarosan pedig babát is szeretnének.

Kíváncsi voltam, vajon én eljutok-e valaha erre a szintre akárkivel.

Elindultunk a halottkém irodájához, ami szerencsére a szomszédos épületben volt.

– Hé, Murphy, remélem, nem reggeliztél! – kiáltott utánam Johnson, mire Ward meg néhány nyomozó körülöttük felnevetett.

Remek, ezek szerint már körbejárt a hír.

Válaszként beintettem nekik. Johnson azonban már nem velem foglalkozott.

– Aranyom, mi történt? Csak nem hajba kapott két Csingiling Pán Péteren?

Nickkel visszafordultunk. Arielle sietett el Wardék előtt lehajtott fejjel, a kezében néhány papírral.

A röhögés még sokáig nem halt el.